

турцитѣ били по-много, — надвили на българитѣ. И хукнали тогасъ хората да бѣгатъ. Добре, но избѣгали само които сж можли! А всички останали сж минали подъ ножъ, — истина. Всички: мжже, жени, деца... После турцитѣ запалили и махлитѣ — една следъ друга, една следъ друга.

Стоянъ слушаше зиналъ. Лицето му, колкото бѣше черно, сега почерня още повече. Най-после той скръдна зжби и напсува... напсува вѣрицата на турцитѣ!

Стара-Загора. — Ул. Царъ Симеонъ.

Стоянъ си бѣше правъ, разбира се: — нали баща му е избѣгалъ отъ Малко Търново, защото тоя градъ е останалъ въ Турция? Не, той имаше защо да мрази турцитѣ! А пъкъ азъ кряхъ нѣщо по-друго въ душата си. Бѣхъ подслушалъ еднажъ, когато другаритѣ на моя бацю се препираха у дома въ Варна за какъвъ билъ Сюлейманъ паша, който изгорилъ Стара-Загора. Той не билъ като Османъ паша, защитникътъ на Плѣвенъ, не! Тоя Османъ